

17. Tofan Mihaela, *Drept vamal*, Ed. CH Beck, București 2008.

18. Ursu Viorica, Oleg Canțer, Ion Magu, *Schițe de contribuție la monografia de drept vamal*, Editura Foxtrot, Chișinău, 2006.

19. Voicu Marin, *Drept comunitar*, Ed. Universul Juridic, București, 2003.

20. Țiclea Alexandru, *Tratat de dreptul muncii*, ediția a VIII-a, revizuită și adăugită, editura Universul Juridic, București, 2014.

CZU:

REALIZAREA INTERACȚIUNII LA INIȚIATIVA ORGANULUI DE INVESTIGAȚII

Armen OGANESEAN,

doctorand, Școala doctorală de științe juridice a Universității de Stat din Republica Moldova, procuror,
Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani

Articolul pune în discuție practica depistării și investigării diferitor categorii de infracțiuni, bazată pe rolul activ al ofițerului de investigații sub aspectul inițierii interacțiunii cu alte organe. În prezenta lucrare am abordat unele aspecte ale realizării interacțiunii la inițiativa organului de investigații, trasând principalele direcții de manifestare a rolului activ al acestui subiect. Articolul conține analiza formelor procesuale și tactico-organizatorice ale interacțiunii ofițerului de investigații cu organul de urmărire penală. Concluziile formulate sunt bazate pe latura practică, fiind examinate materialele cauzelor penale din propria gestiune.

Cuvinte-cheie: interacțiunea, cooperarea, ofițer de investigații, proces penal, organ de urmărire penală, realizarea interacțiunii.

ENHANCING COOPERATION AMONG OFFICERS OF CRIMINAL INVESTIGATION DEPARTMENT

This article describes prosecution of crimes, based on the active role of the investigative officers in terms of interaction with other institutions. Research field regards current theoretical and practical problems, methodological issues concerning the interaction in criminal proceedings. In this research, we intend to analyze the main directions and practical conditions of interaction initiated by criminal investigation officer. The paper contains the analysis of the procedural and tactical forms of interaction. The conclusions are based on the actual practices, with an analysis of criminal matters.

Keywords: cooperation, interaction, criminal proceeding, police officer, criminal investigation, prosecution.

Introducere: volumul impunător de lucru în anumite subdiviziuni ale organelor afațerilor interne, lipsa încrederii din partea justițiabililor, insuficiența mijloacelor tehnice și repartizarea neproportională a forței de muncă, pot influența negativ procesul de descoperire și cercetare a infracțiunilor, împrejurările, care îl obligă pe ofițerul de investigații, apelând la posibilitățile altor instituții, să găsească cele mai optime căi de soluționare a sarcinilor formulate.

Organizarea interacțiunii în cadrul descoperirii și investigării infracțiunilor este formată din câteva elemente și anume: analiza materialelor cauzei penale de către ofițerul de urmărire penală, deter-

minarea sarcinilor care impun activitatea comună cu alți subiecți și nominalizarea executorilor concreți[1]. Necătând la faptul că, ofițerul de urmărire penală este subiectul principal al interacțiunii, practica depistării și investigării diferitor categorii de infracțiuni, se bazează în egală măsură pe rolul activ al ofițerului de investigații sub aspectul inițierii acestei activități.

Pornind de la cele expuse, în prezentul articol, vom aborda unele aspecte ale realizării interacțiunii la inițiativa organului de investigații, trasând principalele direcții de manifestare a rolului activ al acestui subiect, analizând totodată, premisele și sarcinile care îl determină.

Metode și materiale aplicate. Suportul metodologic-științific al

articolului îl constituie realizările fundamentale ale teoriei criminologice. Prezenta lucrare a avut ca surse de cercetare rezultatele studiilor de specialitate. Baza normativă a lucrării o constituie prevederile legislației Republicii Moldova și cadrul departamental. Latura practică a lucrării este susținută de date factologice, fiind analizate materialele cauzelor penale din gestiunea organelor de urmărire penală.

Rezultate obținute și discuții. Reieșind din atribuțiile ce îi revin conform legii, interacțiunea ofițerului de investigații cu alte servicii publice presupune respectarea unor reguli cu valoare de principii, după cum urmează:

- stricta respectare a drepturilor și libertăților persoanelor, figuranților activității speciale de investigații;

- utilizarea complexă a forțelor și mijloacelor de care dispun diferite subdiviziuni ale organelor de investigații din aparatul MAI;

- responsabilitatea personală a ofițerului de investigații, conducerii subdiviziunilor speciale pentru efectuarea calitativă și obținerea rezultatelor măsurilor speciale de investigații;

- concordanța între planificarea acțiunilor de urmărire penală cu operațiunile, combinațiile tactice, măsurile speciale de investigații.

În contextul subiectului cercetat, urmează a fi reținute următoarele forme procesuale ale interacțiunii ofițerului de investigații cu organele de urmărire penală:

- executarea exactă și fără abateri a dispozițiilor ofițerului de urmărire penală și indicațiilor scrise ale procurorului;

- acordarea rapidă și eficientă a asistenței procedurale în cadrul acțiunilor de urmărire penală;

- notificarea oficială a organului de urmărire penală și procurorului despre rezultatele activității speciale de investigații prin perfectarea rapoartelor motivate, proceselor verbale de rigoare;

- transmiterea informației disponibile de către ofițerul de urmărire penală către organul de investigații în vederea executării măsurilor speciale de investigații și identificării persoanelor vinovate de săvârșirea infracțiunii;

- culegerea datelor despre patrimoniul persoanei vinovate în vederea aplicării măsurilor asiguratorii, realizarea investigațiilor paralele, pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune și recuperarea cheltuielilor judiciare suportate din contul bugetului public;

- organizarea investigațiilor în vederea căutării persoanei care se eschivează de la urmărire penală;

- începerea urmăririi penale de către ofițerul de urmărire penală în temeiul materialelor administrate în cadrul dosarului special de investigații;

- folosirea datelor operative de către ofițerul de urmărire penală în procesul trecerii lor prin procedeele corespunzătoare în probe, consemnate prin mijloacele de probă corespunzătoare.

Necesitatea antrenării ofițerilor de investigații la efectuarea acțiunilor de urmărire penală, apare în primul rând atunci când, efectuarea procedeele probatorii nu poate fi realizată fără realizarea acțiunilor adăugătoare, auxiliare, executarea cărora ține de atribuțiile funcționale ale organului de investigații, iar ofițerul de urmărire penală nu poate efectua efectiv, de sine stătător aceste acțiuni.

Determinarea necesității interacțiunii prin formele supraabordate se efectuează în baza probelor disponibile și altor date culese în urma analizei situațiilor de cercetare și aprecierii derulării procesului de investigare. Potrivit practicii reușite de cercetare a infracțiunilor, competențele organului de investigații sunt pe larg utilizate în cadrul cercetării la fața locului, perchezitiilor, experimentelor, verificării declarațiilor la fața locului, reconstituirii faptei. Conținutul interacțiunii este determinat de scopurile acesteia. Într-o situație, scopul dat poate fi îndreptat spre realizarea reușită a unei acțiuni procesuale, în altă situație, spre obținerea unor informații pe cale operativă sau depistarea și ridicarea valorilor materiale sustrate, corpurilor delictive, urmelor materiale ale infracțiunii și identificarea făptuitorilor.

Un element important al interacțiunii realizate la inițiativa subiectului nominalizat, este schimbul operativ de informații despre rezultatele activității realizate. Această activitate este deosebit de importantă în cadrul planificării combinațiilor tactico-operative[2]. În urma acestor acțiuni, poate fi corijată activitatea membrilor echipei de cercetare, dictată de rezultatele obținute sau modificarea situațiilor operative.

În unele cazuri, organele de urmărire penală pot recomanda efectuarea măsurilor speciale de investigații suplimentare în scopul dobândirii informației probante. De asemenea, ele sunt în drept să și expună părerea referitor la modul de legiferare a datelor operative, realizarea dosarelor de evidență operativă, existența temeiurilor de tragere la răspundere penală în mod operativ a persoanelor supravegheate de organe etc[3].

Susținem părerea autorului C.C. Galahov potrivit căreia, un loc deosebit ocupă interacțiunea ofițerului de investigații cu ofițerul de urmărire penală în cadrul realizării materialelor operative și de investigații din dosarele speciale, activitatea care solicită coordonarea acțiunilor de anchetă în vederea stabilirii în termene prompte a persoanelor vinovate și tragerea lor la răspundere[4].

Rezultatele activității de investigații consemnate în dosarele speciale presupun, datele de fapt obținute de către organul de investigații în modul stabilit de lege, care conțin semnele obiective

ve despre o infracțiune în stare de pregătire, în proces de comitere sau în proces consumat, despre persoanele care au comis o infracțiune, care se eschivează de la organele justiției penale și care se eschivează de la pedeapsa penală.

Nu suntem de acord cu opinia autorilor A.V. Prisechin și V.V. Iarovenko, potrivit căreia, scopul principal al interacțiunii este descoperirea infracțiunii, ceea ce în viziunea autorilor, se subînțelege în sensul strict operativ și anume, în sensul identificării persoanei care a săvârșit-o. Autorii consideră că, dacă mecanismul comiterii infracțiunii este clar și previzibil, atunci nu este necesară interacțiunea[5].

Scopul primordial al interacțiunii este descoperirea infracțiunii. Prin urmare, în condițiile în care circumstanțele activității criminale sunt cunoscute de la început, necesitatea interacțiunii poate fi redusă doar la executarea unor indicații. Pe segmentul dat, un aspect negativ care influențează direct prestația organului de investigații la capitolul interacțiunii constituie indicii activității.

Indicii activității ofițerilor de urmărire penală și a ofițerilor de investigații care mai exprimă până în prezent numărul infracțiunilor descoperite și a cauzelor penale terminate, bineînțeles că nu îi orientează pe aceștia spre identificarea tuturor complicilor și episoadelor din activitatea criminală, ceea ce este caracteristic pentru activitatea criminală organizată[6].

Prin ordinul comun al Procurorului General, Ministrului Afacerilor Interne, Directorului Centrului Național Anticorupție și Directorului General al Serviciului Vamal nr./46 /263/110 /3960 din 12 septembrie 2014 au fost aprobați Indicatori unici de performanță pentru instituțiile implicate în procesul penal și Metodologia de evaluare a eficienței activității de urmărire penală[7].

Reieșind din modul în care organul de investigații interacționează cu organul de urmărire penală și procuratură, reiterăm că metodologia de evaluare a eficienței activității de urmărire penală urmează în mod obligatoriu să conțină prevederile privind evaluarea eficienței activității organului de investigații. Lipsa unei metodologii actualizate la ziua de azi privind evaluarea eficienței activității acestui subiect, creează în mod practic o stare de fapt, că organul de investigații este orientat spre atingerea indicilor cantitativi, exprimate prin numărul infracțiunilor descoperite.

O altă problemă de ordin practic rezidă în aceea că, atribuțiile procesuale limitate ale ofițerului de investigații, nu-i permit să pună în sarcina altor instituții efectuarea unor măsuri active, îndreptate spre obținerea datelor operative care urmează a fi puse la dispoziția ofițerului de urmărire penală, în vederea adoptării deciziei tactice corespunzătoare situației la care se află cercetarea faptei. Decizia tactică a fost definită drept o concluzie a ofițerului de urmărire penală, a procurorului bazată pe situația concretă de urmărire penală cu privire la utilitatea și oportunitatea efectuării anumitor procedee, operațiuni, combinații tactice în scopul obținerii unor probe pe cauza cercetată [8].

Organului de investigații îi revine o sarcină majoră de a depista la timp indicii obiectivi despre comiterea unei infracțiuni și să asigure în mod optim realizarea unor cercetări ample în vederea constatării tuturor circumstanțelor faptei, cu formularea unor concluzii justificate, adresate într-o formă corespunzătoare organului de urmărire penală.

Conducându-se de cerințele conspirativității, la o examinare logică a datelor de care dispune ofițerul de urmărire penală, trebuie să decidă nu numai dacă acestea merită a fi crezute și dacă ele sunt suficiente pentru a putea formula în

baza lor o propunere privind evenimentul cercetat, dar și de avut grijă permanent ca verificarea versiunii respective de urmărire penală să nu conducă cumva la decodarea mijloacelor și forțelor speciale[9].

Instrucțiunea privind modul de primire, înregistrare, evidență și examinare a sesizărilor și a altor informații despre infracțiuni, aprobată prin ordinul interdepartamental cu privire la evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni nr.121/254/286-0/95 din 18 iulie 2008 stabilește că, informația despre infracțiuni parvenită în organe în dependență de forma parvenirii și procedura examinării se divizează în 2 categorii:

- sesizări despre infracțiuni săvârșite, pregătite sau în curs de pregătire, prevăzute de Codul penal, care conțin descrierea faptei și în conformitate cu legislația procesual-penală pot servi drept temei pentru pornirea urmăririi penale;

- alte informații referitoare la infracțiuni și incidente, plângeri, fie denunțuri anonime sau alte cereri ori comunicări despre infracțiuni, neîntocmite în conformitate cu prevederile art.263 al Codului de procedură penală, care potrivit legislației procesual-penale nu pot servi drept temei pentru pornirea urmăririi penale, însă urmează a fi supuse controlului suplimentar și după caz, în condițiile legii, în baza acestuia, organul este obligat să se autosesizeze în vederea pornirii urmăririi penale [10].

Organul de investigații, în limitele atribuțiilor ce îi revin, examinând alte informații despre infracțiuni, analizând caracterul faptei comunicate, este obligat să asigure fără întârziere deplasarea la fața locului, conservarea probelor și urmelor materiale, efectuarea măsurilor speciale de investigații care pot fi realizate până la începerea urmăririi penale, dispunerea efectuării constatărilor tehnicoștiințifice și medico-legale.

În redacția actuală, ordinul interdepartamental nr.121/254/286-0/95 din 18 iulie 2008 stabilește că, examinarea altor informații despre infracțiuni se efectuează conform Legii cu privire la activitatea operativă de investigații și a altor legi organice. Analizând conținutul actului normativ departamental supra-abordat, conchidem că, prevederile la capitolul inițierii procedurii de înregistrare și examinare a sesizărilor despre infracțiuni sunt învechite și nu corespund integral normelor stipulate în legislația Republicii Moldova. În special, prevederile instrucțiunilor aprobate prin ordinul dat, urmează a fi ajustate la conținutul Codului de procedură penală și Legii nr.59 din 29.03.2012 privind activitatea specială de investigații.

Pe lângă faptul că organul de investigații este implicat în cercetarea cazurilor denunțate în modul stabilit de art.262-264 Cod de procedură penală și a altor informații despre infracțiuni, una din sarcinile de bază care stă în fața lui este constatarea și contracararea crimei care se află în curs de organizare și pregătire. Pentru a asigura justa calificare a faptei cercetate în raport cu legislația penală, colaboratorul organului de investigații, din proprie inițiativă, apelează la cunoștințele reprezentanților organului de urmărire penală, aducându-i la cunoștință informația operativă disponibilă.

Informația specială, care constituie un temei pentru perfectarea actelor de constatare cu ulterioară pornire a urmăririi penale, reprezintă date de care dispun reprezentanții organelor de forță, colectate prin activități de investigație.

Potrivit unei păreri, materialele analizate din dosarele penale, nu oferă o claritate privind sursa certă de proveniență a acestor informații și modul în care acestea au fost obținute, iar în majoritatea cazurilor, ofițerul de urmărire penală sau procurorul indică în actele pro-

cesuale că urmărirea penală a fost pornită în baza informației operative parvenite, însă nu detaliază în niciun fel tipul și conținutul acestei informații[11].

Dezacordul exprimat, aferent nespecificării sursei informației operative în actul prin care se dispune începerea urmăririi penale este nejustificat, ținând cont de faptul că activitatea organului de investigații poartă un caracter secret, iar în cadrul procesului penal, la momentul începerii urmăririi penale, nu pot fi divulgate materialele speciale.

Participarea ofițerului de urmărire penală în determinarea posibilităților utilizării datelor speciale-operative și aprecierea căilor procesuale de realizare a acestora sporește eficacitatea activității subdiviziunilor speciale de investigații, în același timp, datele obținute de ofițerul de urmărire penală în cadrul procedurilor probatorii, pot fi folosite de către organul de investigații în vederea mobilizării activității de descoperire a infracțiunii și pentru soluționarea sarcinilor operative[12].

Rezultatele și concluziile formulate în prezentul articol sunt bazate și pe latura practică, fiind folosite datele obținute în urma studierii materialelor cauzelor penale de diferite categorii.

În continuare, vom aborda unele exemple din practica pozitivă de realizare a interacțiunii la inițiativa organului de investigații, soldată cu descoperirea și documentarea infracțiunilor grave.

La capitolul activității premergătoare începerii urmăririi penale, care presupune rolul activ al organului de investigații în vederea prevenirii și depistării crimelor, segmentul larg reprezintă constatarea crimelor din categoria circuitului ilicit de droguri.

Cu titlu de exemplu, la 14 iulie 2017 în Registrul nr.1 de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Inspectoratului de Poliție sect.

Buiucani al DP al mun. Chișinău, a fost înregistrat procesul penal nr.1747, început în temeiul actului de constatare ale colaboratorilor INI al IGP pe faptul organizării și întreținerii speluncilor pentru consumul drogurilor pe teritoriul mun. Chișinău.

În cadrul examinării materialelor procesului penal s-a constatat că, învinuții B. V., B. V., G. V. și G. V., urmărind scopul organizării și întreținerii speluncilor pentru consumul drogurilor precum și punerea la dispoziție a spațiilor pentru comercializarea acestora au organizat speluncile de preparare și desfacere a drogurilor pe adresele vizitate, de către consumatorii de droguri și persoanele implicate în comercializarea acestora, de către organul de investigații fiind administrate materialele pertinente ce indică asupra faptului comiterii infracțiunilor prevăzute de art.217¹ și art.219 Cod penal[13].

Realizarea interacțiunii la inițiativa organelor de constatare, poate fi combinată prin lucrul comun realizat de către serviciile de ordine publică în comun cu organele de investigații.

Cu titlu de exemplu, urmărirea penală pe cauza nr.2017031565 a fost pornită la 18.08.2017 de către organul de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție sect. Buiucani, mun. Chișinău, în baza elementelor infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal pe faptul că, S. N., împreună și de comun acord cu S. G. și C. I., urmărind scopul cultivării ilegale a plantelor care conțin droguri, ilegal au cultivat plante de cannabis în număr de 104, până la momentul contracarării acestei activități de către colaboratorii secțiilor securității publice (SSP) și investigarea infracțiunilor(SII) din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani al DP mun. Chișinău[14].

Implicarea organului de investigații în acțiunile de urmărire penală și procedee probatorii este

indispensabilă și nu poate fi neglijată. Deprinderile profesionale de care dispun ofițerii de investigații îi permit să-l asigure pe ofițerul de urmărire penală cu materialul probant, totodată contribuie la depistarea urmelor materiale și obiectelor infracțiunii. În urma efectuării percheziției în cauza penală nr.2017031462 privind învinuirea lui G. V. și Ț. A. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(3) lit.b) din Codul penal[15], la 07.06.2017, de către OUP al IP Buiucani, mun. Chișinău V. T., cu participarea ofițerilor de investigații S. C., C. V., s-a efectuat percheziție la domiciliul cet. Ț. A.. În timpul efectuării percheziției, ofițerul de investigații al IP Buiucani, S. C., a depistat pe dulapul din bucătărie un pachetel din polietilenă, transparent, în care se afla o substanță care reprezintă hașiș, care se atribuie la substanțele stupefiante, cantitatea în materie uscată constituie 7,374 gr.

Studiind materialele cauzelor penale din categoria celor supra-menționate cu titlu de exemplu și analizând în ansamblu situația la compartimentul interacțiunii organului de investigații cu organul de urmărire penală, aceasta poate fi recunoscută satisfăcătoare, dar totuși conducerea subdiviziunilor teritoriale ale aparatului MAI urmează a fi sesizată referitor la intensificarea lucrului în domeniul prevenirii și contracarării crimelor la etapa pregătirii sau în curs de comitere și neadmiterea încălcărilor legislației în vigoare.

Concluzii. În concluzie, menționăm că, colaboratorii organului de investigații urmează să demonstreze capacități profesionale de planificare și bună organizare a lucrului în interacțiune cu alte servicii, dând dovadă de vigilență, mobilizare personală și măiestrie de apreciere a informațiilor operative supuse verificărilor. Activitatea organului de investigații va fi apreciată drept bună, doar în condițiile

în care va fi asigurată o reacționare promptă la toate informațiile ce conțin indicii obiectivi despre existența unei infracțiuni în curs de pregătire.

În final, conchidem că, legiuitorul nu prevede limitele interacțiunii și nu reglementează obligația organului de investigații de a apela la această instituție din proprie inițiativă. Examinând legislația de profil, s-a stabilit o insuficiență reglementare în acest domeniu. În acest sens, se impune elaborarea normelor interdepartamentale de către instituțiile implicate în procesul penal în scopul reglementării activității comune cu organele de investigații.

Abordând starea de fapt, la capitolul interacțiunii organului de investigații, ce reiese din practica cercetării cauzelor penale în coraport cu cadrul normativ existent, concluzionăm că:

- legislația de profil ce stipulează activitatea ofițerului de investigații urmează să reglementeze interacțiunea acestui subiect cu alte organe;

- se impune ajustarea prevederilor departamentale la prevederile legislației în vigoare, tratatele internaționale și practica judiciară;

- reglementarea procesuală a statutului ofițerului de investigații va spori gradul de responsabilitate a acestui subiect în egală măsură cu ofițerul de urmărire penală;

- instituirea mecanismului de antrenare a ofițerilor de urmărire penală la investigații preliminare, ce precedează înregistrarea sesizării despre infracțiuni, va permite organului de investigații să nu admită abuzuri, va contribui la administrarea calitativă a probatoriului, conservarea materialului probant;

- sporirea inițiativei ofițerilor de investigații în activitatea de cercetare a infracțiunilor va fi atinsă prin elaborarea metodologiei de evaluare a eficienței activității, evitând indicii cantitativi, ca unul dintre criteriile acestui proces;

- intensificarea controlului procuraturii asupra activității organelor de investigații și altor organe de constatare, prin verificarea modului de examinare a altor informații despre infracțiuni, aprecierea obiectivă și justificată a datelor consemnate în rapoartele lucrătorilor acestor organe și instituirea unui mecanism de control permanent asupra modului de administrare a dosarelor de investigații speciale și de căutare a persoanelor.

Referințe bibliografice

1. Белкин П.С. Криминалистика. Москва: НОРМА, 2001, p.493.
2. Ibidem. Белкин П.С. ..., p.493.
3. Gheorghită M. Tezele generale ale tacticii criminalistice. Chișinău: ARC, 2004, p.95.
4. Галахов С.С. Криминальные взрывы. Основы оперативно-розыскной деятельности по борьбе с преступлениями террористического характера. Москва: Экзамен, 2002, p.109.
5. Присекин А.В. Криминалистическое исследование тайников как способа сокрытия незаконного оборота наркотических средств. Москва: Юрлитинформ, 2013. стр. 122.
6. Gheorghită M. Metodica cercetării infracțiunilor săvârșite de structurile criminale organizate. Teză de dr. hab. în drept. 2001, 260 p. – p.92.
7. Ordinul comun al Procurorului General, ministrului afacerilor interne, directorului Centrului Național Anticorupție și directorului general al Serviciului Vamal nr./46 /263 /110 /396-0 din 12 septembrie 2014.
8. Gheorghită M. Noi abordări științifice în tactica criminalistică. În: Legea și Viața, 2012, nr.2, p.4-7, p.5
9. Gheorghită M. Tratat de metodica criminalistică. Chișinău: Tipografia Centrală, 2015, p.64.
10. Ordinul interdepartamental cu privire la evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni nr.121/254/286-0/95 din 18 iulie 2008.
11. Siliusarenco D. Studiul privind practica judiciară de examinare a infracțiunilor și contravențiilor privind

circuitul ilegal de droguri fără scop de înstrăinare. Chișinău: „Depol Promo” SRL, 2017, p.30.

12. Кривенко А.И. Взаимодействие следователя и органов, осуществляющих оперативно-розыскную деятельность, Москва: 2006, стр.6.

13. Cauza penală nr.2017031592, începută la 15.07.2017 de către Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.219 Cod penal, în gestiunea OUP al Inspectoratului de Poliție sect. Buiucani al DP mun. Chișinău.

14. Cauza penală nr.2017031565, începută la 18.08.2017 de către OUP al Inspectoratului de Poliție sect. Buiucani al DP mun. Chișinău conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, expediată cu rechizitoriu pentru examinare în prima instanță în Judecătoria Chișinău, Sediul Buiucani.

15. Cauza penală nr.2017031462, începută la 03.08.2017 de către OUP al Inspectoratului de Poliție sect. Buiucani al DP mun. Chișinău conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(3) lit.b) Cod penal, expediată cu rechizitoriu pentru examinare în prima instanță în Judecătoria Chișinău, Sediul Buiucani.

Armen OGANESEAN,
doctorand, Școala doctorală de
științe juridice a Universității
de Stat din Republica Moldova,
procuror,
Procuratura municipiului
Chișinău, Oficiul Buiucani
aoganesean@gmail.com
069013336

CZU:

RAPORTUL CONSTITUȚIONAL AL AUTORITĂȚII JUDECĂTOREȘTI CU LEGISLATIVUL ȘI EXECUTIVUL ÎN REPUBLICA MOLDOVA ȘI ROMÂNIA

Elena BUGUȚA,
doctor în drept, conferențiar universitar, avocat
Vasile BUGUȚA,
student, Facultatea de Drept, USM

Articolul cuprinde un studiu asupra raportului constituțional al autorității judecătorești cu legislativul și executivul. Principiul separației puterilor în stat desemnează că activitatea legislativă ar trebui să se efectueze de un organism reprezentativ (organul legislativ), activitatea executivă și administrativă (administratie publică, reglementările guvernamentale) – trebuie să fie apanajul organelor puterii executive, iar justiția trebuie să fie înfăptuită de instanțele de judecată. Faptul că aceste trei puteri ale statului sunt declarate independente din punct de vedere organizatoric și funcțional, nu înseamnă că ele nu trebuie să interacționeze.

Cuvinte-cheie: justiție, lege, autoritate judecătorească, putere judecătorească, organ legislativ, organ executiv, hotărîre judecătorească.

This article contains a study of the constitutional relationship of the judicial authority with the legislature and executive in the Republic of Moldova and Romania. The principle of separation of powers in a state means that the legislative activity should be carried out by a representative body (the legislative body), the executive and administrative activity (public administration, government regulations) - must be the prerogative of the executive authorities, and the justice must be done by courts. The fact that these three powers of the state are declared independent from an organizational and functional point of view, does not mean that they do not have to interact.

Keywords: justice, law, judicial authority, judicial power, legislative body, executive body, court decision.

Introducere. Principiul separației puterilor în stat este unul dintre principiile de bază de organizare și funcționare a unui stat democratic, în care normele constituționale și celelalte norme legale sunt respectate de întreaga socoetate.

Mai mult, principiul separării puterilor înseamnă că aceste ramuri ale puterii de stat dispun sau trebuie să dispună de mijloace eficiente și funcționale de control reciproc. Separarea puterilor se bazează pe diviziunea naturală a unor astfel de funcții cum ar fi cea legislativă, executivă și judecătorească. Motivarea politică a

principiului separării puterilor în stat se bazează pe ideea de distribuție și echilibrare a funcțiilor de autoritate publică între diferite organisme guvernamentale în vederea eliminării unei concentrări a puterilor în persoana unei singure autorități publice și în scopul prevenirii arbitrariului. Trei ramuri independente ale puterii publice - legislativă, executivă și judecătorească – se pot echilibra și controla reciproc, prevenindu-se astfel încălcarea ordinii de drept și asigurându-se așa-numitul sistem al controlului și echilibrului puterilor [5, p. 132-136].

Principiul separației puterilor a